

ພຣະທຳດານເຢືອນ - ເລກທີສາມສິບຫົກ

ສັນຍະລັກພະຍາກອນຂອງເນບູກາດເນັດຊາ:

ການເປີດເຜີຍຫຼັກໝາຍທາງປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລືອາຍ
ແລະນິມົດທຶຖືກຜະນຶກໄວ້ແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລ

Jeff Pippenger

2023-12-31

ພຣະທຳດານເຢືອນ ບົດທີ 1 ເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນງິດລະອົງທຶນສອງ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ພຣະທຳດານເຢືອນ ບົດທີ 4 ກໍໄດ້ກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນງິດລະອົງທຶນສອງເຊັ່ນກັນ ຕັ້ງແຕ່ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ແນ່ນອນວ່າ ສິ່ງນີ້ອາດເຫັນໄດ້ ຫາກປາດສະຈາກວິທີການແຫ່ງຜົນປາຍຂອງ "ບັນທຶກເທິງບັນທຶກ."

ເນບູກາດເນັດຊາ, ໃນບົດທີສີ່, ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຊັບຊ້ອນຢ່າງຫຼາຍ. ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຕືອນໃຈຕົນເອງເຖິງສິ່ງທີ່ລາວເປັນຕົວແທນ ເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມພິຈາລະນາການເປີດຜະນຶກນິມົດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລໃນປະຫວັດສາດຂອງ William Miller. ຄວາມຝັນຄັ້ງທຳອິດຂອງເນບູກາດເນັດຊາ, ບໍ່ຕ່າງຈາກຄວາມຝັນຄັ້ງທຳອິດຂອງ William Miller, ເປັນຕົວແທນຂອງ "ເຈັດເທືອ," ແຫ່ງ Leviticus ບົດທີໜຶ່ງ, ຊຶ່ງເປັນສາຍດ້ຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກທຳພຣະຄຳພີດານເຢືອນທັງເລື້ອງເຂົ້າໄວ້ນຳກັນ. ເມື່ອດານເຢືອນໄດ້ຕີຄວາມຄວາມຝັນຂອງເນບູກາດເນັດຊາໃນບົດທີສີ່, ທ່ານໄດ້ເຕືອນລາວເຖິງການພິພາກສາທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ, ແລະໃນການກະທຳນັ້ນ ທ່ານໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຂ່າວສານທູດອົງທຳອິດ ທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດໃນ "ເວລາແຫ່ງຈຸດຈົບ" ໃນປີ 1798.

ເມື່ອການພິພາກສາທີ່ເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ຮັບການເຕືອນວ່າຈະມາເຖິງນັ້ນໄດ້ມາຮອດ, ການມາຮອດນັ້ນເປັນຕົວແທນລ່ວງໜ້າຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ເມື່ອການພິພາກສາໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ໃນບົດທີສີ່ ທັງຂ່າວສານແຫ່ງການເຕືອນທີ່ດານເຢືອນໄດ້ໃຫ້ໄວ້, ແລະການມາຮອດຂອງການພິພາກສາທີ່ຊ້ອມໂຍງກັບຂ່າວສານແຫ່ງການເຕືອນນັ້ນ, ຖືກແທນດ້ວຍຄຳວ່າ "ຊົ່ວໂມງ". "ຊົ່ວໂມງ" ແຫ່ງການພິພາກສາຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ເປັນຕົວແທນຂອງ "ຊົ່ວໂມງ" ແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ມັນຍັງເປັນຕົວແທນລ່ວງໜ້າຂອງ "ຊົ່ວໂມງ" ແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ເມື່ອການພິພາກສາພາກບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຂຶ້ນ. ຈາກນັ້ນ ສ່ວນໃນດານເຢືອນບົດທີສີ່ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການມາຮອດຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນປີ 1798, ແລະການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ຊຶ່ງຖືກສັນຍະລັກໂດຍຄຳວ່າ "ຊົ່ວໂມງ", ຈຶ່ງຖືກກ່າວຊ້ຳແລະຂະຫຍາຍຄວາມຕໍ່ໄປ. ເຕັກນິກຂອງການກ່າວຊ້ຳແລະຂະຫຍາຍຄວາມນີ້ ເປັນເຕັກນິກທາງພະຍາກອນທີ່ປາກົດຊ້ຳໃນຄຳພະຍາກອນ, ແຕ່ໂດດເດັ່ນເປັນພິເສດໃນພຣະທຳດານເຢືອນ.

ເມື່ອເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ມາເຖິງ "ໂມງ" ແຫ່ງການພິພາກສາ, "ເຈັດເວລາ" ຊຶ່ງເປັນການພິພາກສາຂອງລາວ ກໍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ, ແລະໃນຖານະເປັນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ, ໃນເວລານັ້ນລາວຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການພິພາກສາທີ່ໄດ້ນຳມາເຫຼືອອານາຈັກອົສຕຣາເລຍຊາຍເໜືອໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ລາວໄດ້ຮັບຫົວໃຈຂອງສັດຮ້າຍ, ແລະສັດຮ້າຍໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີດານເຢືອນອານາຈັກໜຶ່ງ, ແລະນັບຈາກປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຕັ້ງແຕ່ປີ 1798, ລາວເປັນຕົວແທນຂອງສອງຮູບແບບຂອງລັດທິນອກສາສະໜາທີ່ມັກຈະເປັນຫົວຂໍ້ໃນພຣະທຳດານເຢືອນ.

ຕະຫຼອດເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ອັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ, ລາວໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດທຳລາຍລ້າງແຫ່ງຄວາມເປັນນອກຮີດ; ແລະຈາກນັ້ນ ອີກໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ອັນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ, ລາວໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດທຳລາຍລ້າງແຫ່ງສັນຕະປາປາ. ຫົວໃຈຂອງອຳນາດທຳລາຍລ້າງທັງສອງນັ້ນເປັນອັນດຽວກັນ, ເພາະລະບົບສັນຕະປາປາກໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມເປັນນອກຮີດທີ່ສວມໃສ່ຄຳປະກາດຕົນວ່າເປັນຄຣິດສະຕຽນ.

ໃນ “ບາຍຂອງວັນທັງຫລາຍ,” ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກທີ່ລະບຸໄວ້ໃນດານເຮອນ ບົດທີ 12, ແລະເປັນຕົວແທນຂອງ “ເວລາແຫ່ງອວສານ” ໃນປີ 1798, ອານາຈັກຂອງລາວໄດ້ຖືກຟື້ນຄືນໃຫ້ແກ່ລາວ. ຄຳພະຍານຂອງດານເຮອນ 4, ແລະ ວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ລະບຸວ່າ ເມື່ອອານາຈັກຂອງລາວໄດ້ຖືກຟື້ນຄືນໃຫ້ແກ່ລາວໃນ “ບາຍຂອງວັນທັງຫລາຍ,” ລາວເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການກັບໃຈແລ້ວ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ລາວຈຶ່ງກາຍເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງຄວາມຈິງສຳຄັນສີປະການ. ລາວກາຍເປັນສາຍເຊື້ອມແຫ່ງຄຳພະຍາກອນລະຫວ່າງອຳນາດແຫ່ງມັງກອນຂອງລັດທິພາແກນ, ຊຶ່ງລາວເປັນຕົວແທນໃນເຄື່ອງທຳອິດຂອງ “ເຈັດເວລາ” ຂອງລາວ, ແລະອຳນາດແຫ່ງສັດຮ້າຍ, ຊຶ່ງລາວເປັນຕົວແທນໃນເຄື່ອງຫລັງຂອງ “ເຈັດເວລາ” ຂອງລາວ. ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງອຳນາດສອງປະການນັ້ນ, ໂດຍຍືນຍົງເປັນອານາຈັກທີ່ຖືກຟື້ນຄືນໃນປີ 1798, ຕໍ່ຈາກນັ້ນລາວຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດທຳລາຍລ້າງປະການທຶສາມ (ຜູ້ພະຍາກອນບອມ), ຊຶ່ງຈະປົກຄອງເປັນເວລາເຈັດສິບປີໃນເຊິ່ງສັນຍາລັກ, ໃນຂະນະທີ່ເສເພນໄດ້ແຫ່ງເມືອງໄທຣ໌ຖືກຫລົງລົມ. ໃນຖານະເປັນກະສັດແຫ່ງບາບໂລນ, ເນບູກາດເນັດຊາ ເປັນຕົວແທນຂອງສາຍເຊື້ອມແຫ່ງຄຳພະຍາກອນລະຫວ່າງອຳນາດທັງສາມປະການທີ່ຈະກາຍເປັນບາບໂລນສະໄໝໃໝ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນນຳໂລກໄປສູ່ອາຣມາເກດໂດນ.

ທ່ານຍັງໄດ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການເກີດຂຶ້ນຂອງສະຫະລັດໃນຖານະສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນປີ 1798 ເປັນຕົ້ນລູກແກະ, ອັນເປັນສັນຍາລັກໂດຍປະສົບການແຫ່ງການກັບໃຈຂອງທ່ານ. ໃນເວລາດຽວກັນ ທ່ານຈະເປັນຕົວແທນຂອງສອງເຂົ້າຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນດ້ວຍ, ຊຶ່ງໃນຖານະເປັນ Republicanism ແລະ Protestantism ໄດ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງກຳລັງຂອງສະຫະລັດ, ອັນເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ປະເທດນີ້ກາຍເປັນປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບການໃຜດບານຫຼາຍທີ່ສຸດໃນໂລກ. ແຕ່ເມື່ອຄົບເຈັດສິບປີແຫ່ງສັນຍະລັກນັ້ນ ສອງເຂົ້ານັ້ນຈະຖືກເປັນຕົວແທນໃນຖານະ Republicanism ທີ່ສອມຈາກຄວາມເຊື່ອ ແລະ Protestantism ທີ່ສອມຈາກຄວາມເຊື່ອ, ໂດຍທັງສອງເຂົ້າຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຈຳພວກ. ເຂົ້າແຫ່ງ Republicanism ຈະປະກອບດ້ວຍພັກ Democratic ທີ່ເນັ້ນເນື້ອຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ຫຼັກການອັນສັກສິດຂອງລັດຖະທຳມະນູນ, ແລະພັກ Republican ທີ່ອ້າງວ່າຕົນເປັນຜູ້ພິທີກຳແລະແຊັມແຫ່ງລັດຖະທຳມະນູນ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງກັບປະຕິເສດຫຼັກການອັນສັກສິດຂອງລັດຖະທຳມະນູນ, ໃນຂະນະທີ່ເລືອກເອົາຂະນົບທ່ານງຸມ ແລະຈາຣີດີປະເພນີມາແທນທີ່ຫຼັກການທີ່ຢູ່ໃນເອກະສານອັນສັກສິດນັ້ນ.

ສອງຜ່າຍນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວ້ໂດຍພວກຊາດູກາຍ ແລະ ພວກຟາຣີສີໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ. ຈົດວິນຍານຂອງພວກຊາດູກາຍ ແລະ ພວກຟາຣີສີ ຈະຖືກສະແດງອອກເຊັ່ນກັນໃນເຂົ້າຂອງໂປຣແຕສແຕນທີ່ຫລົງເສຍ, ໂດຍທີ່ຄົນຈຳພວກໜຶ່ງຈະຍຶດຖືການນະມັດສະການໃນວັນອາທິດ ແລະ ອີກຈຳພວກໜຶ່ງຈະຍຶດຖືການນະມັດສະການໃນວັນອຸສາບາຕາ. ສະພາບທີ່ໄດ້ກັບໃຈແລ້ວຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ໃນ “ຕອນສົ້ນສຸດແຫ່ງວັນທັງຫລາຍ,” ໃນປີ 1798, ເປັນຕົວແທນໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ, ແລະ ຂອງເຂົ້າທັງສອງຂອງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ. ສັນຍະລັກທັງສາມ—ຄື ສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ ແລະ ສອງເຂົ້າຂອງມັນ—ຖືກກຳນົດໄວ້ໃຫ້ປ່ຽນຈາກລູກແກະໄປເປັນມັງກອນ.

ເນບູກາດເນັດຊາ, ໃນຕອນສົ້ນສຸດແຫ່ງ "ເຈັດຄາວ" ຂອງລາວ, ເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດເຊື່ອມທີ່ຊື່ອກວ່າ ອານາຈັກບາບໂລນຕາມຕົວອັກສອນຂອງລາວເປັນສັນຍາລັກຂອງບາບໂລນສະໄໝສຸດທ້າຍ, ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນບອມ. ລາວຍັງເປັນຕົວແທນຂອງສາມອົງການແຫ່ງຄຳ ພະຍາກອນທີ່ຖືກສະແດງໂດຍສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນໂລກທີ່ມີສອງເຂົ້າ, ຊຶ່ງປ່ຽນຈາກລູກແກະໄປເປັນມັງກອນໃນ ລະຫວ່າງເຈັດສິບປີໃນສັນຍາລັກທີ່ຢຶດໃສ່ເພນີແຫ່ງເມືອງຕີໂຮຖຶກຫຼົງລົມ. ເປັນເລື່ອງເລັກຊຶ່ງຢ່າງຍິ່ງທີ່ອານາ ຈັກຕາມຕົວອັກສອນຂອງລາວເປັນອານາຈັກນັ້ນເອງທີ່ເປັນແບບຢ່າງຂອງອານາຈັກທີ່ປົກຄອງເປັນເວລາເຈັດ ສິບປີໃນສັນຍາລັກ.

ສັນຍະລັກຂອງເນບູກາດເນັດຊາໃນບົດທີສີ່ ຈະຕ້ອງນຳມາວາງທັບເທິງບົດທີຫົກ. ເມື່ອມີການນຳໃຊ້ເຊັ່ນນັ້ນ ມັນຈະຮວບຮວມໝູ່ໝາຍຕ່າງໆຂອງປະຫວັດສາດມົນເລໂທ ແລະ ຍືນຍົນຄວາມຈິງຫຼາຍປະການຂອງນິມິດແມ່ນ້ຳອູໄລ ທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນເວລານັ້ນ. ພື້ນຖານ ແລະ ເສົາຄຳກາງຂອງຂະບວນການມົນເລໂທ ແມ່ນຄຳຖາມ ແລະ ຄຳຕອບໃນພຣະທຳດານເືອນ ບົດທີເປດ ແລະ ຂໍ້ທີ່ສືບສາມກັບສິບສີ່. ຄຳຖາມນັ້ນຄື, "ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ ແລະ ການລະເມີດອັນນຳມາເຖິງຄວາມຮ້າງເປົ່າ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທັງສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ພົນໄພຖືກຢຽບຍຳຢູ່ໃຕ້ຕົນນັ້ນ ຈະດຳເນີນໄປອີກດົນເທົ່າໃດ?"

ໃນບັນດາຄຳທີ່ຖືກເພີ່ມເຂົ້າໃນພຣະທຳພີເປັນຫຼາຍຮ້ອຍ ຫາກບໍ່ເຖິງເປັນພັນຄຳນັ້ນ ມີເຕັດຄຳທີ່ເພີ່ມເຂົ້າຄຳວ່າ "ການຖວາຍບູຊາ" ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ການດົນໃຈໄດ້ຊື່ອກວ່າບໍ່ແມ່ນຂອງຕົວບົດ. ເມື່ອຄຳນັ້ນຖືກເອົາອອກຢ່າງຖືກຕ້ອງ ກໍຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ້ງວ່າ "ສັງປະຈຳວັນ ແລະ ການລະເມີດ" ແມ່ນອຳນາດສອງປະການທີ່ນຳມາຊຶ້ງຄວາມຮ້າງເປົ່າ ອັນແຍກຕ່າງຫາກຈາກກັນ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ໄດ້ລະບຸໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະວ່າ ຄຳວ່າ "ການຖວາຍບູຊາ" ເປັນຄຳທີ່ຖືກເພີ່ມເຂົ້າໂດຍສະຕິບັນຍາຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໃຊ້ກັບຕົວບົດ; ແລະ ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນດຽວກັນນັ້ນ ນາງຍັງໄດ້ລະບຸອີກວ່າ ກຸ່ມມົນເລໂທທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຖືກຕ້ອງໃນການລະບຸວ່າ "ສັງປະຈຳວັນ" ແມ່ນລັດທິນອກສາສະໜາ. ຄຳສັບທາງໄວຍາກອນພາຍໃນຄຳຖາມຂອງຂໍ້ທີ່ສິບສາມ ໄດ້ຖືກພຣະຄຣິດຊີບອກໄວ້ຢ່າງຮອບຄອບ ໂດຍຜ່ານບົດຂຽນຂອງ ຊົດສະເຕີໄວທ໌, ແລະ ເມື່ອຖືກກຳກັບໂດຍຂໍ້ພຣະທຳພີ ແລະ ຄຳແນະນຳທີ່ດົນໃຈເພີ່ມເຕີມ ຄຳຖາມນັ້ນຄື, "ນິມິດກ່ຽວກັບອຳນາດສອງປະການທີ່ນຳມາຊຶ້ງຄວາມຮ້າງເປົ່າ ຄື ລັດທິນອກສາສະໜາ ແລະ ລັດທິສັນຕະປາບາ ທີ່ຈະຢຽບຍຳທັງສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນຈະຍາວນານເທົ່າໃດ?"

ເພາະສະນັ້ນ ເມື່ອເນບູກາດເນັດຊາຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ," ໃນປີ 1798 ທ່ານກຳກຳລັງເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ກັບໃຈແລ້ວ ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງ "ຜູ້ມີບັນຍາ" ຜູ້ຊຶ້ງຈະເຂົ້າໃຈເສົາຫຼັກກາງ ແລະ ຮາກຖານຂອງອັດເວນຕິສົມ. ການກັບໃຈຂອງທ່ານຊື່ອກເຖິງ "ຜູ້ມີບັນຍາ" ຜູ້ເຂົ້າໃຈ "ການເພີ່ມພູນແຫ່ງຄວາມຮູ້" ຊຶ່ງຖືກເປີດຜະນຶກໃນເວລານັ້ນ, ແຕ່ສັນຍາລັກທາງຄຳພະຍາກອນຂອງທ່ານເອງ ກໍໄດ້ສະແດງປະຫວັດສາດໂດຍກົງ ຊຶ່ງເປັນຫົວຂໍ້ຂອງຄຳຖາມທີ່ວ່າ, "ນິມິດເກືອບເຖິງດົນບານໃດ ກ່ຽວກັບອຳນາດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ່າຂອງລັດທິນອກສາສະໜາ ແລະ ອຳນາດສັນຕະປາບາ ທີ່ຈະຢຽບຍຳປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ (ກອງທັບ), ແລະ ສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ?" ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງ "ຍິງພົມມະຈັນທີ່ມີບັນຍາ" ຜູ້ເຂົ້າໃຈ "ການເພີ່ມພູນແຫ່ງຄວາມຮູ້" ທ່ານເປັນຕົວແທນຂອງ William Miller, ເພາະວ່າ Miller ເປັນສັນຍາລັກຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ "ມີບັນຍາ" ໃນປະຫວັດສາດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ," ໃນປີ 1798.

ເນບູກາດເນັດຊາເປັນສັນຍາລັກຂອງ waymark ແຫ່ງ "ເວລາສຸດທ້າຍ," ແລະ ເມື່ອນຳໄປທັບຊ້ອນເທິງບົດທີຫົກ ລາວຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນເວລານັ້ນດ້ວຍ, ເພາະວ່າໃນບົດທີສີ່

“ຊົວໂມງ” ທີ່ດານເຮືອນມອບຂ່າວສານຄຳເຕືອນແກ່ເນບູກາດເນັດຊາ
ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງເວລາທີ່ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ມາເຖິງ, ແລະນັ້ນຄືປີ 1798. “ຊົວໂມງ”
ທີ່ກາຍເປັນພິພາກສາຂອງເນບູກາດເນັດຊາມາເຖິງ ເປັນຕົວແທນຂອງ “ຊົວໂມງ”
ແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນການພິພາກສາສົບສວນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. waymarks
ທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍສັນຍາລັກຂອງເນບູກາດເນັດຊາໃນບົດທີ 723 BC, 538, 1798 (ເວລາສຸດທ້າຍ) ແລະ
ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ໝູ່ເຜົ່າຂອງປະຫວັດສາດມົນເລີ່ໃຫ້ໃນດານເຮືອນບົດທີ 11 ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍເຢໂຮຍາຄົມ,
ຜູ້ຊົງເປັນສັນຍະລັກຂອງການປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ຂ່າວສານທຳອິດ ຊົງໄດ້ມາເຖິງໃນ “ເວລາສຸດທ້າຍ” ໃນປີ
1798. ການປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ຂ່າວສານທຳອິດ, ທີ່ຖືກແທນໂດຍເຢໂຮຍາຄົມ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງວັນທີ
11 ສິງຫາ 1840. ການພິຈາລະນາເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເຈັດສິບປີແຫ່ງການປົກຄອງຂອງບາບີລ໌, ຊົງສົນສຸດລົງດ້ວຍພຣະລາຊະກຳນົດຂອງໄຊຣັດ.
ບົດທີ 11 ຂອງດານເຮືອນລະບຸເຖິງຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນຕອນ,
ທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນຮູບຂອງການທົດສອບດ້ານອາຫານ, ຕາມດ້ວຍການທົດສອບດ້ວຍການເບິ່ງເຫັນ
ຊົງສົນສຸດລົງດ້ວຍການທົດສອບຊີ້ຂາດ. ການທົດສອບທັງສາມນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840,
ເມື່ອທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງລົດອຳນາດ ຜູ້ຊົງບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດອັນນອກຈາກພຣະເຢຊູຊັດ
ໄດ້ເຮັດວຽກງານຈາກສະຫວັນພ້ອມດ້ວຍໜັງສືນ້ອຍເລັ່ມໜັງ ຊົງໃນເວລານັ້ນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງ
“ກິນ” ມັນ, ດັ່ງທີ່ດານເຮືອນແລະສາມຜູ້ມີຄຸນຄ່າໄດ້ລົງທຶນອາຫານປະເພດພືດ ແທນອາຫານຂອງບາບີລ໌.

ການທົດສອບຄັ້ງທີສອງຂອງຂະບວນການນັ້ນໄດ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປາກົດອອກຂອງການປະຕິເສດຂ່າວສ
ານຂອງມົນເລີ່ (ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ) ຂອງບັນດາຄຣິດຈັກໂປຣແຕສແຕນ,
ເມື່ອໃນເວລານັ້ນສາມາດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຂະບວນການມົນເລີ່ ແລະ ບັນດາຄຣິດຈັກໂປຣແຕສ
ແຕນທີ່ໃນຂະນະນັ້ນໄດ້ເລີ່ມບົດບາດທາງຄຳພະຍາກອນຂອງຕົນໃນຖານະໂປຣແຕສແຕນຜູ້ຖອຍຫຼັງ.
ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນສອງພວກນັ້ນເດັ່ນຊັດພໍ້ກັບທີ່ເນື້ອກາຍຂອງດານເຮືອນ ແລະ
ສາມສະຫາຍຜູ້ມີຄຸນຄ່າປາກົດງາມກວ່າ ແລະ ອ້ວນສົມບູນກວ່າ ເນື່ອງຈາກໄດ້ກິນອາຫານແຫ່ງສະຫວັນ
ແທນອາຫານຂອງບາບີລ໌.
ຄວາມແຕກຕ່າງນັ້ນໄດ້ຖືກຂີດໝາຍຢ່າງຊັດເຈນໃນຕອນທ້າຍຂອງປີຕາມພຣະຄຳພີ 1843 (19 ເມສາ 1844),
ເມື່ອເວລາຊັກຊ້າໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍິງພົມມະຈາລີສິບຄົນໄດ້ມາເຖິງ.

ການທົດສອບຄັ້ງທີສາມ, ຊົງເປັນການທົດສອບຕັດສິນຂັ້ນສຸດທ້າຍ, ເປັນຕົວແທນຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ເມື່ອຫຼັງຈາກສາມປີ “ໂມງ” ນັ້ນໄດ້ມາເຖິງ ເມື່ອເນບູກາດເນັດຊາເອງໄດ້ພິພາກສາ ແລະປະກາດວ່າ ດານເຮືອນ
ແລະຊາຍຜູ້ມີຄຸນຄ່າສາມຄົນນັ້ນດຶກວ່ານັກບັນຍາຊາວບາບີລ໌ “ສົບເທົ່າ.” ການວາງພຣະທຳດານເຮືອນບົດທີ 11
ໄວ້ເຫຼືອບົດທີ 11 ກໍ່ໃຫ້ເກີດໝູ່ເຜົ່າທາງປະຫວັດສາດຂອງກຸ່ມມົນເລີ່ເລີ່ມຈາກ “ເວລາແຫ່ງຈຸດສົນສຸດ”
ໃນປີ 1798; ການໄດ້ຮັບລົດອຳນາດຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840;
ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນວັນທີ 19 ເມສາ 1844; ແລະຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ
1844.

ນອກເໜືອຈາກການຊີ້ບອກໝູ່ເຜົ່າສະເພາະຕ່າງໆໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerite ແລ້ວ, ສອງບົດນີ້,
ເມື່ອນຳມາປະກອບເຂົ້າກັນ “line upon line,” ກໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ,
ຊີ້ບອກອຳນາດສອງປະການທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເບົ້າມາ
ເຊິ່ງເປັນຫົວຂໍ້ຂອງຫຼັກຄຳສອນພື້ນຖານເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ,
ແລະຍັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນກະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນຂອງດານເຮືອນ 12
ຊົງເກີດຂຶ້ນສະເໝີເມື່ອພຣະທຳດານເຮືອນຖືກເປີດຜະນຶກ.

ພວກເຂົາຍັງລະບຸອີກວ່າ ເນບູກາດເນັດຊາ ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງບັນດາຄົນມີບັນຍາໃນປີ 1798 ຄວບຄຸມກັບຄວາມຜັນຄົງທຶນຂອງລາວໃນບົດທຶນີ້ ເປັນຕົວແທນຂອງ William Miller, ຜູ້ຊີ້ຂະບວນການຂອງລາວຈະກາຍເປັນເຂົາໂປຣແຕສແຕນທີ່ແທ້ຈິງ. ພະລະກິດຂອງ William Miller, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈິງພື້ນຖານແຫ່ງລັດທິ Adventism, ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ເທິງຕາຕະລາງສອງແຜ່ນຂອງຮາບາກກ, ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳໃນການຈັດທຳຕາຕະລາງສັກສິດທັງສອງນັ້ນ.

ມີຄວາມຈິງຜ່າຍຄຳພະຍາກອນຫຼາຍປະການທີ່ Miller ບໍ່ໄດ້ຫັນຍ້າງຖືກຕ້ອງ ເພາະຈຸດຍືນຂອງລາວໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນບໍ່ເປີດໂອກາດໃຫ້ລາວຮັບຮູ້ວ່າ ມີອຳນາດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຮ້າງເບົາຢູ່ສາມປະການ; ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ paganism (the dragon), papalism (the beast), ແຕ່ຍັງມີ Protestantism ທີ່ເສຍມຸງຄວາມຈິງ (the false prophet) ດ້ວຍ. ໃນການຈັດຕັ້ງໂດຍພຣະຈັດສັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຜ່າຍຄຳພະຍາກອນຂອງ Miller ເຫັນວ່າ ຊຶ່ງຖືກຈຳກັດໂດຍຈຸດຍືນຂອງລາວໃນປະຫວັດສາດ ບໍ່ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ເທິງສອງແຜ່ນຕາຕະລາງສັກສິດຂອງ Habakkuk.

ຄວາມຜັນຄົງທຶນຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ໃນບົດທຶນີ້ຂອງພຣະທຳດານີອນ ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜັນຄົງທຶນຂອງວິນລຽມ ມົນເລີ. ຄວາມຜັນທັງສອງກ່າວເຖິງ “ເຈັດເວລາ,” ແລະຄວາມຜັນຂອງມົນເລີຊື່ອກເຖິງການປະຕິເສດວຽກງານຂອງລາວ ຊຶ່ງເລີ່ມຂຶ້ນໃນປີ 1863 ແລະທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນຈົນເຖິງສູງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ. ຄວາມຜັນທັງສອງສົນສຸດລົງດ້ວຍອານາຈັກທີ່ຖືກຟື້ນຟູຄືນ ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຄວາມຜັນຄົງທຶນຂອງວິນເລີ ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາໂດຍກົງເຖິງນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລ ທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798.

“ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະຫັດອັນບໍ່ອາດເຫັນໄດ້ ໄດ້ສົ່ງຫົບນ້ອຍອັນໜຶ່ງມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ຊຶ່ງຖືກປະດິດປະດອຍຢ່າງປະນີດິແບກປະຫຼາດ ຍາວປະມານສິບນ້ອ ແລະກວ້າງຫົກນ້ອ ເປັນສີ່ຫຼ່ຽມ, ເຮັດດ້ວຍໄມ້ດຳ ແລະໄຂ່ມຸກທີ່ຟັງໄວ້ຢ່າງປະນີດິ. ຫົບນ້ອຍນັ້ນມີກະແຈດອກໜຶ່ງຕັດຢູ່ ໃນທັນທີ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈັບເອົາກະແຈນັ້ນແລະໄຂ່ຫົບນ້ອຍອອກ; ແລ້ວດ້ວຍຄວາມພິສະວົງແລະຄວາມປະຫລາດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍພົບວ່າມັນແຕ້ມໄປດ້ວຍອັນຍະມະນີທຸກຊະນິດແລະທຸກຂະໜາດ, ເພັດ, ຫີນມີຄຳ, ແລະເງິນຕາທອງຄຳກັບເງິນທຸກຂະໜາດແລະທຸກມູນຄ່າ, ຖືກຈັດວາງຢ່າງງົດງາມໃນບ່ອນຂອງມັນແຕ່ລະຢ່າງພາຍໃນຫົບນ້ອຍນັ້ນ; ແລະເມື່ອຖືກຈັດວາງເຊັ່ນນັ້ນ ພວກມັນໄດ້ສະທ້ອນແສງສະຫວ່າງແລະລັດສະໝີອັນຈະສະເໜີໄດ້ກັບມື້ຕັດວາງອາທິດເທົ່ານັ້ນ.

“ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າ ມີແມ່ນຫນ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ຈະຊີ້ນຳທັດສະນະອັນມະຫັດສະຈັນນີ້ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ດຽວ, ເຖິງແມ່ນວ່າຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນສຸກຢ່າງຍິ່ງດ້ວຍຄວາມສຸກລົ້ນໃນຄວາມເຈັດຈຳ, ຄວາມງາມ, ແລະຄຸນຄ່າຂອງສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງວາງມັນໄວ້ເທິງໂຕະກາງຫ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະແຈ້ງຂ່າວອອກໄປວ່າ ບັນດາຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ປາຖະໜາ ອາດຈະມາເບິ່ງທັດສະນະອັນສະຫງ່າງາມແລະເຈັດຈຳທີ່ສຸດ ຊຶ່ງມະນຸດເຄີຍໄດ້ເຫັນໃນຊີວິດນີ້.

“ປະຊາຊົນເລີ່ມເຂົ້າມາ, ໃນຕອນທຳອິດມີຈຳນວນໜ້ອຍ, ແຕ່ເພີ່ມຂຶ້ນຈົນເປັນຝູງຊົນ. ເມື່ອພວກເຂົາຫຼຽວເບິ່ງໃນຫົບເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະພາກັນປະຫລາດໃຈ ແລະຮ້ອງໂຮດດ້ວຍຄວາມຊືນບານ. ແຕ່ເມື່ອຜູ້ເບິ່ງເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນ, ທຸກຄົນກໍ່ເລີ່ມລົບກວນເພັດພອຍ, ເອົາພວກມັນອອກຈາກຫົບ ແລະໂປຍກະຈາຍພວກມັນໄວ້ເທິງໂຕະ. ຂ້ານ້ອຍເລີ່ມຄິດວ່າເຈົ້າຂອງຈະທວງເອົາຫົບ ແລະເພັດພອຍຄືນຈາກມືຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ; ແລະຖ້າຂ້ານ້ອຍອອມໃຫ້ພວກມັນຖືກກະຈາຍໄປ,

ຂ້ານອ້ຍກຈະບໍ່ສາມາດນຳພວກມັນກັບໄປໄວໃນບ່ອນຂອງພວກມັນໃນຫົບໄດ້ອີກດັ່ງເກົ່າ;
ແລະຮູ້ກັນວ່າຂ້ານອ້ຍຈະບໍ່ມີວັນສາມາດຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຊີ້ແຈງນັ້ນໄດ້,
ເພາະມັນຈະໃຫຍ່ຫຼວງຢ່າງຫາທືສູດບໍ່ໄດ້. ຕໍ່ມາຂ້ານອ້ຍຈຶ່ງເລີ່ມອ້ອນວອນປະຊາຊົນໃຫ້ຈັບຕ້ອງພວກມັນ,
ຫຼືໃຫ້ເອົາພວກມັນອອກຈາກຫົບ; ແຕ່ຍັງຂ້ານອ້ຍອ້ອນວອນຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ພວກເຂົາກໍຍັງໂປຍກະຈາຍຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ;
ແລະບັດນີ້ພວກເຂົາເບິ່ງຄືຈະໂປຍກະຈາຍພວກມັນໄປທົ່ວທັງຫ້ອງ, ທັງເທິງພື້ນ
ແລະເທິງເຄື່ອງເຟີນິເຈທຸກຊັ້ນໃນຫ້ອງ.

"ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ທ່າມກາງອັນຍະມະນີແທ້ ແລະ ຫຼຽນເງິນແທ້ນັ້ນ
ພວກເຂົາໄດ້ກະຈາຍອັນຍະມະນີບົອມ ແລະ ຫຼຽນເງິນບົອມອອກໄປເປັນຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນ.
ຂ້າພະເຈົ້າເກີດຄວາມຊຸ່ນເຄືອງຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການປະເມີນອັນຕ່ຳຊ້ຳ ແລະ ຄວາມອະກະດັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ຕຳໜິແລະຕ່ວ່າພວກເຂົາເພາະເຫດນັ້ນ; ແຕ່ຍັງຂ້າພະເຈົ້າຕຳໜິຫຼາຍເທົ່າໃດ
ພວກເຂົາຍັງກະຈາຍອັນຍະມະນີບົອມ ແລະ ຫຼຽນເງິນບົອມເປັນເຂົ້າໃນບັນດາຂອງແທ້ຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ."

"ແລ້ວຈິດວິນຍານທາງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເກີດຄວາມຂັດເຄືອງ
ແລະເລີ່ມໃຊ້ກຳລັງທາງກາຍເພື່ອຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກຫ້ອງ;
ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຂັບໄລ່ຄົນໜຶ່ງອອກໄປ ອີກສາມຄົນກໍເຂົ້າມາ ແລະນຳເອົາຝຸ່ນ ເສດໄມ້
ດິນຊາຍ ແລະຂີ້ເຫຍື້ອສາລະພິດເຂົ້າມາ, ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະປົກຄຸມອັນຍະມະນີແທ້ເພັດ
ແລະຫຼຽນທັງໝົດ, ຊຶ່ງລ້ວນແຕ່ຖືກບັງໄວ້ຈົນບໍ່ອາດເຫັນໄດ້.
ພວກເຂົາຍັງຈົກກະຖົງເກັບຂອງມືຄຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊຸ້ນໆ ແລະກະຈາຍມັນໄປປະປົນກັບຂີ້ເຫຍື້ອ.
ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດໃສ່ໃຈຄວາມໃສກເສົ້າຫຼືຄວາມໂກດເຄືອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
ຂ້າພະເຈົ້າກໍທົດແທ້ແລະຫົດຫູ່ໃຈຢ່າງສັ້ນເຊີງ, ແລ້ວນັ່ງລົງ ແລະຮ້ອງໄຫ້."

"ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ແລະໃສກເສົ້າເພາະການສູນເສຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງ
ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລະນຶກເຖິງພຣະເຈົ້າ
ແລະອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈວ່າພຣະອົງຈະຊົງສົງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນທັນທີນັ້ນ
ປະຕູກໍເປີດອອກ ແລະຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ, ເມື່ອນັ້ນຜູ້ຄົນທັງໝົດກໍອອກໄປຈາກຫ້ອງ;
ແລະລາວ, ໂດຍມີແບ່ງປັດຝຸ່ນຢູ່ໃນມື, ໄດ້ເປີດປ້ອງຢຽມ ແລະເລີ່ມປັດຝຸ່ນແລະຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຫ້ອງ."

"ຂ້ານອ້ຍໄດ້ຮ້ອງທຸນພະອົງໃຫ້ຊົງຢັບຢັ້ງໄວ້
ເພາະວ່າມີເພັດພອຍອັນລຳຄ່າບາງເມັດກະຈັດກະຈາຍຢູ່ທ່າມກາງກອງຊາກຫັກເພັງ."

ພຣະອົງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ "ຢ່າຢ້ານ," ເພາະພຣະອົງຈະ "ດູແລພວກເຂົາ."

"ແລ້ວ ໃນຂະນະທີ່ລາວກວາດຝຸ່ນດິນແລະຂີ້ເຫຍື້ອ, ເພັດນິນຈົນດາບອມ ແລະເງິນຫຼຽນບົອມ,
ສົ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດກໍລອຍຂຶ້ນແລະອອກໄປທາງບ່ອງຢຽມດັ່ງກ່ອນເມກ, ແລະລົມກໍໄດ້ພັດພາພວກມັນໄປ.
ທ່າມກາງຄວາມວຸ່ນວາຍນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຕາລົງຊົດຂະນະໜຶ່ງ; ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າລົມຕາຂຶ້ນ,
ຂີ້ເຫຍື້ອກໍໝົດສິ້ນໄປແລ້ວ. ບັນດາເພັດນິນຈົນດາບອັນລຳຄ່າ, ເພັດ, ຫຼຽນຄຳ ແລະຫຼຽນເງິນ,
ນອນກະຈາຍຢ່າງອຸດົມສົມບູນຢູ່ທົ່ວທັງຫ້ອງ."

"ຈາກນັ້ນ ລາວໄດ້ວາງຫົບໜຶ່ງໄວ້ເທິງຕະ ຊຶ່ງໃຫຍ່ກວ່າແລະງົດງາມກວ່າໃບເກົ້າຫຼາຍ,
ແລະໄດ້ເກັບເອົາອັນຍະມະນີ, ເພັດ, ຫຼຽນເງິນ, ຂຶ້ນມາເປັນກຳໜົງ ແລ້ວໂຍນລົງໃນຫົບນັ້ນ
ຈົນບໍ່ເຫຼືອແມ່ນແຕ່ອັນດຽວ, ເຖິງແມ່ນວ່າເພັດບາງເມັດນ້ອຍພຽງເທົ່າປາຍເຂັມ."

"ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນຂ້ານອ້ຍໃຫ້ມາແລະເບີ້."

"ຂ້ານອ້ຍໄດ້ແນມເຂົ້າໄປໃນຫົບນັ້ນ, ແຕ່ຕາຂອງຂ້ານອ້ຍພະລາພະລະອີງໄປດ້ວຍພາບທີ່ເຫັນ.
ພວກມັນສ່ອງປະກາຍຫຼາຍກວ່າສະຫງ່າລາສີດິນຂອງພວກມັນເຖິງສິບເທົ່າ. ຂ້ານອ້ຍຄິດວ່າພວກມັນຄົງໄດ້"

ຖືກຂັດດ້ວຍຊາຍພາຍໃຕ້ຕົນຂອງຄົນຊົດເຫຼົ້ານັ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ກະຈາຍພວກມັນອອກແລະຢຽບຍ່າພວກມັນລົງໃນຝຸ່ນ. ພວກມັນຖືກຈັດໄວ້ໃນລະບຽບອັນງົດງາມພາຍໃນຫີບ, ແຕ່ລະອັນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງຕົນ, ໂດຍບໍ່ປາກົດຮ່ອງຮອຍຄວາມເຫັນແກ່ເຈັບຂອງຊາຍຜູ້ທີ່ຍິນພວກມັນເຂົ້າໄປ.

ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຍິນດີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລະສຽງຮ້ອງນັ້ນກໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕົນ." Early Writings, 81–83.

ພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງຄວາມຜັນຂອງ Miller ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນບົດນຳຂອງຄວາມຜັນຄົງທີ່ສອງຂອງ William Miller ຊຶ່ງຂຽນໂດຍ James White ເມື່ອລາວໄດ້ຕີພິມຄວາມຜັນຂອງ Miller ໃນ Advent Herald.

"ຄວາມຜັນຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ຖືກຕີພິມໃນ Advent Herald ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນສອງປີມາແລ້ວ. ໃນເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ມັນໄດ້ຊີ້ບອກຢ່າງແຈ້ງເຖິງປະສົບການ Second Advent ໃນອະດີດຂອງພວກເຮົາ, ແລະວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຜັນນັ້ນເພື່ອປະໂຫຍດແກ່ຜູ້ແກະທຶກະຈັດກະຈາຍ."

"ທ່ານກາງໝາຍສຳຄັນທັງຫຼາຍແຫ່ງການໃກ້ເຂົ້າມາຂອງວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນຳສະພັງກົວແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງວາງຄວາມຜັນໄວ້. ເບິ່ງ Joel 2:28–31; Acts 2:17–20.

ຄວາມຜັນອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ສາມທາງ; ປະການທຳອິດ, 'ຜ່ານຄວາມຫຼາຍລົ້ນຂອງທຸລະກິດການງານ.' ເບິ່ງ Ecclesiastics 5:3. ປະການທີສອງ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ວັນຍານອັນໃສ່ໂຄກແລະການຫລອກລວງຂອງຊາຕານ ອາດມີຄວາມຜັນຜ່ານອິດທິພົນຂອງມັນ. ເບິ່ງ Deuteronomy 8:1–5; Jeremiah 23:25–28; 27:9; 29:8; Zechariah 10:2; Jude 8. ແລະປະການທີສາມ,

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງສະເໝີມາ, ແລະຍັງຄົງຊົງສອນຢູ່ບໍ່ຫຼາຍກ່ອນອ້ອມໂດຍຄວາມຜັນ, ຊຶ່ງມາໂດຍການປະຕິບັດງານຂອງພວກທຸດສະຫວັນແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຜູ້ທີ່ຍິນຢູ່ໃນແສງແຫ່ງຄວາມຈິງອັນແຈ້ງຊັດ ຈະຮູ້ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມຜັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ; ແລະຜູ້ເຊື່ອນັ້ນຈະບໍ່ຖືກຫລອກລວງ ຫຼືຖືກນຳໃຫ້ຫຼົງທາງໂດຍຄວາມຜັນປອມ."

"ພຣະອົງຈົງກ່າວວ່າ, ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາບັດນີ້, ຖ້າມີຜູ້ພະຍາກອນຄົນໃດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ເຮົາຄືພຣະເຢຣ໌ໂຮວາຈະສຳແດງຕົນເອງໃຫ້ເຂົາຮູ້ໃນນິມິດ, ແລະຈະກ່າວກັບເຂົາໃນຄວາມຜັນ." ຈົດເລກ 12:6. ຢາໂຄບໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢຣ໌ໂຮວາໄດ້ໄວ້ກັບຂ້ານ້ອຍໃນຄວາມຜັນ."

ປະຖົມມະການ 31:2. "ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຫາລາບານຊາວຊີເຣຍໃນຄວາມຜັນຕອນກາງຄືນ."

ປະຖົມມະການ 31:24. ຈົ່ງອ່ານຄວາມຜັນຂອງໂຢເຊບ, [ປະຖົມມະການ 37:5–9],

ແລ້ວຈົ່ງອ່ານເລື່ອງອັນນຳສົນໃຈເຖິງການສຳເລັດຜົນຂອງຄວາມຜັນນັ້ນໃນດົນແດນອີຢິບ.

"ໃນເມືອງກິເບໂອນ ພຣະເຢຣ໌ໂຮວາໄດ້ປາກົດແກ່ຊາໂລໂມນໃນຄວາມຜັນຕອນກາງຄືນ." 1 ກະສັດ 3:5.

ພຣະຮູບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະສຳຄັນໃນດານເືອນບົດທີສອງໄດ້ຖືກປະທານມາໃນຄວາມຜັນ,

ພ້ອມທັງສັດຮ້າຍສູ້ຕົວ ແລະອື່ນໆ ໃນບົດທີຈັດ.

ເມື່ອເຮໂຣດພະຍາຍາມທຳລາຍພຣະຜູ້ອ້ອມໃຫ້ລັອດນອ້ອມນັ້ນ

ໂຢເຊບໄດ້ຮັບຄຳເຕືອນໃນຄວາມຜັນໃຫ້ໄປຍັງອີຢິບ. ມັດທາຍ 2:13.

"ແລະໃນວັນສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະເທພຣະວິນຍານຂອງເຮົາລົງເທິງມວນມະນຸດທັງປວງ; ແລະບຸດຊາຍກັບບຸດສາວຂອງພວກເຈົ້າຈະກ່າວຄຳພະຍາກອນ, ຄົນໜຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າຈະເຫັນນິມິດ, ແລະຄົນເຖົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະຜັນເປັນຄວາມຜັນ.' ກົດຈະການ 2:17."

"ຂອງປະທານແຫ່ງການພະຍາກອນ ໂດຍຜ່ານຄວາມຜັນແລະນິມິດ

ໃນທຶນເປັນຜົນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,

ແລະໃນວັນສຸດທ້າຍທັງຫຼາຍຈະຖືກສຳແດງອອກຢ່າງພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ເປັນໝາຍສຳຄັນ.

ນີ້ເປັນໜຶ່ງໃນຂອງປະທານຂອງຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ."

“ແລະພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ບາງຄົນເປັນອັກຄະສາວົກ; ແລະບາງຄົນເປັນ ສາດສະດາ; ແລະບາງຄົນເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ; ແລະບາງຄົນເປັນສົດຍາພິບານ ແລະ ອາຈານ; ເພື່ອໃຫ້ວິສຸດຊົນຖືກຈັດຕຽມໃຫ້ສົມບູນ, ເພື່ອວຽກງານແຫ່ງການຮັບໃຊ້, ເພື່ອການກໍ່ສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ.’ ເອເຟໂຊ 4:11-12.”

“ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງບາງຄົນໄວ້ໃນຄຣິດຕະຈັກ, ອັນດັບທຳອິດເປັນອັກຄະສາວົກ, ອັນດັບທີສອງເປັນຜູ້ພະຍາກອນ,’ ແລະອື່ນໆ. 1 ໂກຣິນໂທ 12:28. ‘ຢ່າດູກ ການພະຍາກອນ.’ 1 ເທສະໂລໂນກ 5:20. ເບິ່ງດ້ວຍວ່າ ກົດຈະການ 13:1; 21:9; ໂຣມ 7:6; 1 ໂກຣິນໂທ 14:1, 24, 39. ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ ຫຼື ການພະຍາກອນ ມີໄວ້ເພື່ອການຈະເລີນຂຶ້ນຂອງຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ ບໍ່ມີຫຼັກຖານໃດທີ່ສາມາດຍົກຂຶ້ນມາຈາກພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງຢຸດລົງກ່ອນທີ່ຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ສົດຍາພິບານ ແລະ ອາຈານ ຈະຕ້ອງຢຸດລົງ. ແຕ່ຜູ້ຄັດຄ້ານກ່າວວ່າ, ‘ມີນິມິດແລະຄວາມຝັນປອມຫຼາຍເຫຼືອເກີນ ຈົນຂ້ອຍບໍ່ອາດມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນສິ່ງທ່ານກ່າວໄດ້.’ ນັ້ນເປັນຄວາມຈິງວ່າ ຊາຕານມີຂອງປອມຂອງມັນ. ມັນເຄີຍມີຜູ້ພະຍາກອນປອມຢູ່ສະເໝີ, ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ເຮົາຍ່ອມຄາດໄດ້ວ່າຈະມີພວກນັ້ນໃນເວລານີ້ ອັນເປັນຊົ່ວໂມງສຸດທ້າຍແຫ່ງການຫຼອກລວງ ແລະ ໄຊຊະນະຂອງມັນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດການສຳແດງພິເສດເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະມີຂອງປອມຢູ່, ກໍອາດຈະກ້າວໄປອີກໜ້ອຍໜຶ່ງດ້ວຍຄວາມສົມຄວນດຽວກັນ ແລະ ປະຕິເສດວ່າ ພຣະເຈົ້າເຄີຍສຳແດງພຣະອົງແກ່ມະນຸດໃນຄວາມຝັນ ຫຼື ໃນນິມິດ, ເພາະຂອງປອມມີຢູ່ສະເໝີ.”

“ຄວາມຝັນ ແລະ ນິມິດ ແມ່ນສຶກາງທຶພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງພຣະອົງເອງແກ່ມະນຸດ. ໂດຍຜ່ານສຶກາງນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຕັດກັບພວກຜູ້ພະຍາກອນ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັດວາງຂອງປະທານແຫ່ງການພະຍາກອນໄວ້ທຳມາ ງບັນດາຂອງປະທານຂອງຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງພຣະກົດຕິຄຸນ, ແລະ ໄດ້ຈັດໃຫ້ຄວາມຝັນ ແລະ ນິມິດ ຢູ່ໃນຈຳພວກດຽວກັນກັບໝາຍສຳຄັນອື່ນໆຂອງ ‘ຍຸກສຸດທ້າຍ.’ ອາແມນ.”

“ຈຸດປະສົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄຳກ່າວຂ້າງເທິງນັ້ນ ຄືເພື່ອຂັດຈັດຂັດຄ້ານຕ່າງໆຕາມພຣະຄຳພີ ແລະ ຕຽມຈົດໃຈຂອງຜູ້ອ່ານໃຫ້ພ້ອມສຳລັບສົງຄ໌ໂປນ.” James White.